

Frén.

1.

Kis tündér, Kis syrén,
Csintalan nép Frén!

Mért gúnyoloz ki, mért nevetsz
Hozza kérek, hogy keresz
Mért nem adsz egy biztató szót,
Mért gyötörsz te pajkos gyermek,
Hozza mondom, hogy kereslek
És imádlak séged én,
Kis tündér, Kis syrén,
Kíváncsian nép Frén.

2.

Ha rám fordítja égő szemek,
Gyönyörtől s félelemtől reszkerek,
Szegény szívem oly hevesen dobog,
Oly rézökön e csodaszép szemek,
S a csalfa, éreveszi kavarom
Salol, kacag: „Lalla, lalla!”
Tovább rökdéssel, hirtelen megáll,
Szemembe néz: „Nos, mondja mi baja?”
S én dadogom: „Nagyon fáj a szívem...”

Ő fölkaprag, tapsol: „Haha...”

Kacsiival égő arcokra legyint,
Táncsol, dalol: „Lalla, laralla.”

3.

Ha nem volnál oly csodaszép

Ha így nem szeretnél,

Majd itt hagnátok séged

És menekülnék oda én,

Hol megrünnék ez a büvfátyol

Hely lábaid elé varázsol;

Hová nem ér el semed hatalma,

Honnau már vissza sél hangod se csalna,

Hol mentve lennét töled, csábos

Kegyeslen, csodaszép, bűbajos

Kis sünder, kis syren,

Szívvelen rosz Irén!

1845.

Éjjel.

Minden olyan eserde körültem,

Égi nyugalom vesx körül,

Az alatt elterülő város

Loftan álomba senderül...

5

Oh jöjsetek, ti kellemképek,
És nyujtsatok vigaszt nekem,
Enyécskefőtetek el a késelys
Mely dúl vihartérs Keblemen,
És mi göggyirként haffon jivemre
Hozzatok égi éreményz,
Hogy pótolhassa az elveszett
Szeretetet, hitet, reményz.

És már népeül is kis világom,
A vén Karaxékben ülve látom
A fehérhajú nagyapát,
És úgy mintz midőn kiabálva,
Lajongva és körülugrálva
Vevét körül az unokát;
Oly kedves motz is nyájas arca,
Bárki arról leolvashatja:

"Hittem, szolgálom az Urat,
Bénne vetim minden reményem
És bár velykor szívtok is Keményen
De megvigasztalt a kúdat:
Nem sevesztém a jó utat."

— É most mintha távol hang zenegne,

Jomórcem e kedves xenés,
Mint hárfa lágyan arangi hangja
A hűs légben terjedve réz,
Egy kedves képet lát szemem mölt,
Egy rég látott kicsiny lakos,
Reptényes mely a falakra kúszik,
Virággal telt négy ablakos,
Azt ilőt mölt a kis szobában
I egy hang susogja ezt nekem,
— Míg lágy karót ölelnet által:
„Hiam, oh édes gyermekem!”

Oh boldog, rég letűnt idő,
Micsé oly gyorsan árnyaid,
Micsé hagyád nekem cupán
Az egykori fény árnyaid,
Micsé nem maradtam gyermeket mindig
Hisz az a boldogság kora,
Midőn örömet nyújt egy fűszál,
Örömet nyújt a föld pora, —
Melyből egy kis világos épít, —
I melyet letép, egy kis virág...
Mily vágyat! oh mölt e kebelnet
Szűt egy egész, egy nagy világ!

S'im most fölpatann egy koporsó,
Benn egy halvány, véres halott,
Panaszos szemét rám meresztí...
Óh jaj! el, el! távozzatok!
En téged úgy szerettelek,
Mert okoztat most ennyi kín...
Sivem vadul ver, vérem fagy,
Szemem borúl; - el tölem mind!...
- S'immet csak a robámban ülöt
A sapadt hold sugarinál,
Nőül a bútorok pannojának
S hajam élére sötét áll.

1874.

Émlékezés.

(1876. Jan. 12.)

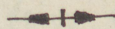
Ma egy hete tucsmúl el,
S olyan régi már e gyász,
Mintha évek teltek volna
Hogy leszállt a koporsóba,
- Az idő mi lapán máskor.

Egyszer óh mily gyorsan tölt el,
Vég nap után édes éj

Továbbá mint röpte selyem,-
Mott az idő lába ólom,
Minden percz egy évet ér!

Ülve benn a kis robában
Nőtön-nő az eskömály,
Róla egy se szó, de tudja
Hogy a máni gondolatja
Mott is ottan, Nála jár.

Majd egyszerre felsokajtant,
Hirtelen fölrezenint,-
Vig benéd kel ajkainkon,
És a mosoly alatt tison
Egy-egy könyvet sönklünd.

Holdas éj

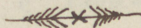
Oly hűs, nyugodt, fönseget réj az éj,
Azú tengerben egy exüst hajó
Voni a hold az ég végeslenén,
A bérsekkel bűvös fényörbe vonja,
A völgyet lágy köddel önti el.

Keblemre rég nem értem megnyugvás száll,
A rekedt fény behat siveu mélyébe,
Vtt éjt elvált, zord homályt élük,
Meggönnyebbit egy rég viselt seherből
És fölörakít egy elnyomott sohajt.

Oly néma minden, elpihent a rét is,
Az ágak közt alusztva csendes álmán,
Nem hallja a kis malogány dalát,
Mely egy közel botornak rejtekeiből
Áradzva rést gyöngytiszta hangjaik.

Mint forró éjen elikkadt virágot
Megenyhít a derengő hajnal cöppje,
E hangorú úgy enyhítik égő kebleme,
Erődtől érzéssel, fénytel töltik el,
Oly édes, tiszta, égi boldogsággal.

1886.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

1871